

Драган СТОЈАНОВИЋ

СРЕЋНИ ДЕО ХЛЕБА

1.

Већ својом, из које ли тубе
исцурелом бојом

 младе бораније
уверава јутрос плашт неба
да ништа није
изгубљено

 у ноћној црној и плавој
 премда су оне гушће
 и самоувереније,

као и
све што припада
тама:

све ће, вели, још доћи,
за све ће, и кад овај час мине,
храбрости још и среће смоћи
зрнца дана, у освет растурена –
чврста је она што их спаја, још,
нит. Јака је
грана

 о коју се опрло сунце,
и не сече је нико. Одабрана
да траје, она траје. И сâм,
док мислим о доручку,
седим на њој.

Напустити планове, лишити се
свих знања,
препустити се, постојати
у летње преподне,
више ништа... Само радост куповања
по јефтиним радњама.
Ту ослушкујем
разговоре продавачица:

да цвеће треба zalivati vodom
у коју се ставе горчица и аспирина,
и да му треба тепати, као деци,
или облацима
које нејасна нека сила,
да би скрила горња збивања
од нас, повлачи
као завесе – не баш послушне,
јер опарају се за трен;

о томе ко кога воли
и како он њу заборавља, оставља,
многе вечности прођу
док се не појави:
сувише усамљена, и сама, облачи она
тад његову пицаму и спава
тамо где иначе спава он;
лаким сном.

Добар је разговор
ако се каже оно што је важно
у стварима које се збице
и зачује се мњење срца.

Не љутим се што чекам.

А не знам

помаже ли аспирин,
помаже ли било шта. Јер
постоје часови, о да, ретки,
кад ионако ништа не вене,
кровови сјаје, горње се и доње
приче споје, и пут
свакога одведе тамо
где су потребни откупаци
управо његовог била
да би живеље ствари, столови,
кашике, тањира...

часови

кад ветар напуни завесу
собом,
и све узлебди,

заједно с њом.

Помаже ли
нечему то?

2.

Купио сам хлеб
и тако заувек ушао
у његов споразум
с јутром.
И то што живим,

да ли је
само тајна једна клаузула,
унета
на захтев хлеба? Квасца
ноћнога неба? Не знам,
али осећам: договор јутра и хлеба
делује
и тако несхватљиво довршава ту схватљиво
до потпуности.

Ка будућем тренутку
може се ићи, мирно.
И оне које не примећују
да стојим и хоћу да платим
могле би бити

дотакнуте тим.

И сви,

и све.

Мирише топли хлеб,
пун успомена на ватру
и пећ.

Додирујем га уснама
и ту већ
осећам шта све може; неми
шанат, нечујну његову
реч.

3.

Угледао сам
на другој страни улице лице
младе жене, нагло пробуђене:
у руци, попут маршалске палице,
држала је пумпу за бицикл,
а другом је била загрлила

кесу

пуну јабука – терет превелик
за некога ко носи и снове:
титрај одсутности зар
у недрима, недосањан
у оку сневани лик – и

јабуке се просипају,
разлећу се по плочнику... Весели
воћни
билијар.

Гледам шта ће се збити.
У следећих неколико часака
догађај ће још бити на свом врхунцу.

Јабуре се више не котрљају,
стоје као да их више нико
неће хтети,
никада;
из те прашине и гарежи
зар ће их неко покупити,
јести – о непоправљива прљавиштина
овог места! –
неће их хтети, ни волети,

а кад су их брали,
можда су се саме спуштале у руку,
скромно, с поверењем
и према грани и према шаци;
није било тргања,
само додир,

и понеле су,
можда, своја сећања на цваст,
на пчеле и јулско подне
са собом; изгледају зрело,
мирољубиво, као бића свесна
задатака што их има хранљив
плод. – Хоће ли их дићи,
пригрлити?

Могле би се
опрати; ако је нека убијена
од пада, ударено место
може да се обгризе. Што да не.
Може да се направи пита
или компот. Све.
Лепо је било видети их
како лете,

јуре по тлу,
али штета је да остану ту,
да их њупкају, разочарано, пси
или их неко, већ натруле,
нехајно у пролазу шутне:

ипак су оне слатки вишак
живота на Земљи,
која се, додуше, за све
горчине и сласти брине без прегледа,
помнијег увида, не правећи
тачан рачун, и даје нам,
како већ буде, све. Можда
она, и кад би хтела,
нема времена да брине за
сваку јабуку, сваку мрву
и мрава, који чека да ова

однекуд падне на његов пут –
другим се, још, пословима она
бави, угађа срећу свитања
и сумрака, од зрнаца што се
нама чине расута саздаје
видике нама невидљиве;

дубоко удишемо,
али већином својих делатности
и страсти она нас превазилази,
превелики су за нас ти њени послови.

Али нас и негује, дарује.

А зашто смо ми ту?

Зар олако узети такав црвени дар?

Није тротоар недостојан
те лепоте, свако је место добро
за њу, и потребна је она свуд
– црвена заиграла по сивој –
али, зар не потрудити се
и око уздарја, бар ујутру зар
не кренути у сусрет?

Стоји она и чека
да јој облачак збуњеног смекша
отшлови лицем,
куцка се пумпом по нози,
размишља. Све ће, видим,
бити добро
с њом.

Одлазим

са својим хлебом,
задовољан што га имам,
кораком доста лаким,
јутарњом улицом.